

Ministr vnitra
Jan Kubice

V Praze dne 5. 6. 2013
Č.j.: MV-48273-4/VS-2013

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
podle zákona č. 40/1993 Sb.
prac. č.: 0026r

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne: 5. 6. 2013
podpis:

Rozhodnutí

Ministr vnitra jako příslušný správní orgán podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přezkoumal na základě včasného rozkladu, který podal pan

..... (dále jen „žadatel“), právně zastoupen JUDr. .... (dále jen „právní zástupce“), advokátem se sídlem ..... (dále jen „právní zástupce“), proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy ze dne 31.1.2013, č.j.: VS-459/53/2-2012, jímž nebylo podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státním občanství“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), a rozhodl t a k t o :

Podle ustanovení § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **zamítá**.

Odůvodnění:

I.

Prostřednictvím Krajského úřadu Ústeckého kraje požádal žadatel o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla Ministerstvu vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“) doručena dne 13.2.2012. Žadateli byl ode dne 20.12.2000 povolen trvalý pobyt v České republice za účelem sloučení rodiny. Žadatel je rozvedený, jeho manželství se státní občankou České republiky, uzavřené dne 21.8.2000, bylo pravomocně rozvedeno dne 24.7.2004. Žadatel je státním občanem Kosova, otcem dvou nezletilých dětí, státních občanů České republiky.

Ze spisového materiálu mimo jiné vyplývá, že žadatel přicestoval do České republiky v roce 2000 za svou manželkou, státní občankou České republiky. Žadatel zde v letech 2001 až 2009 podnikal, tuto svoji činnost následně přerušil až do roku 2012. Na území České republiky neměl nikdy příjmy ze závislé činnosti.

Vypraveno dne:

13-06-2013

II.

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky, stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) c) a d) zákona o státním občanství.

Nesplňuje však podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, neboť v rámci správního řízení o žádosti bylo zjištěno, že neplnil povinnosti vyplývající ze zvláštního předpisu upravujícího pobytový režim cizinců na území České republiky a rovněž neprokázal splnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění. Nesplněnou citovanou zákonnou podmínkou mohlo Ministerstvo vnitra žadateli prominout ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 tohoto zákona z důvodů hodných zvláštního zřetele.

Ministerstvo vnitra žadateli nesplnění výše uvedené zákonné podmínky neprominulo, a proto jeho žádosti svým rozhodnutím ze dne 31.1.2013 nevyhovělo.

III.

Zamítavé rozhodnutí Ministerstva vnitra bylo žadateli doručeno dne 5.2.2013. Dne 19.2.2013 proti němu podal prostřednictvím právního zástupce včasný rozklad v souladu s ustanovením § 83 odst. 1 správního řádu, ve kterém uvádí, že napadené rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno jeho žádosti, napadá v plném rozsahu.

Dále pak uvádí, že nesprávnost rozhodnutí spatřuje zejména v tom, že se správní orgán nevypořádal se všemi pro rozhodnutí významnými okolnostmi a naproti tomu často vycházel z okolností právně zcela bezvýznamných. Dále namítá, že provedené důkazy nesprávně (tj. logicky vadně) hodnotil, a že chybně aplikoval ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) a e) zákona o státním občanství.

V závěru rozkladu je pak uvedeno, že se žadatel domáhá udělení státního občanství změnou rozhodnutí.

IV.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle ustanovení § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise. Rozklad posoudila rozkladová komise ministra vnitra. V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny skutečnosti, argumenty a důkazy důležité pro rozhodnutí.

Ze spisového materiálu vyplynulo, že žadatel splňuje podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) c) a d) zákona o státním občanství, neboť má na území České republiky povolen trvalý pobyt po dobu nejméně pěti let ke dni podání žádosti, nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin a před Krajským úřadem Ústeckého kraje prokázal znalost českého jazyka.

Důvodem pro zamítnutí žádosti byla skutečnost, že žadatel nesplnil, resp. neprokázal splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že skutkový stav byl prvoinstančním správním orgánem zjištěn dostatečně a napadené rozhodnutí dostatečně odůvodnil. Důvody zamítnutí žádosti, respektive neprominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) tohoto zákona, jsou z napadeného rozhodnutí dostatečně zřejmé.

Ve vztahu k podanému rozkladu ministr vnitra uvádí, že tento je koncipován, co se námitek v něm uvedených týče, velmi obecně. Není v něm žádným způsobem konkrétněji uvedeno, o jakých významných okolnostech se žadatel domnívá, že se s nimi Ministerstvo vnitra nevypořádalo, nebo naopak, které okolnosti, jež byly Ministerstvem vnitra při rozhodování o žádosti zohledněny, považuje za právně zcela bezvýznamné. Žadatel pak v podaném rozkladu ani neuvádí žádná věcná konkrétní pochybení, která napadenému rozhodnutí vytýká.

V uvedené souvislosti ministr vnitra konstatuje, že ze spisového materiálu vyplynulo, že prvoinstanční správní orgán postupoval při rozhodování o žádosti v souladu se zákonem o státním občanství a v souladu se správním řádem, a to i se všemi základními zásadami upravujícími správní řízení, tak jak jsou ve správním řádu zakotveny. Ministerstvo vnitra pak především postupovalo podle zásady materiální pravdy, tak jak je stanovena v § 3 správního řádu, tzn., že postupovalo tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí pak bylo ze strany prvoinstančního správního orgánu v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu uvedeno, jaké byly důvody výroku napadeného rozhodnutí a jaké byly podklady pro jeho vydání. Stejně tak jsou v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeny úvahy, kterými se správní orgán při rozhodování ve věci řídil, a to, jakými způsoby je hodnotil. Napadené rozhodnutí obsahuje i informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s vyjádřením žadatele k podkladům rozhodnutí.

Ministr vnitra nesouhlasí s tezí vyslovenou v rozkladu, která pak není žádným bližším způsobem konkretizována, že Ministerstvo vnitra provedené důkazy nesprávně hodnotilo. Naopak konstatuje, že i vyhodnocení provedených důkazů bylo bez jakéhokoliv pochybení, ať již z hlediska právního či věcného.

Ministr vnitra rovněž nesouhlasí s námitkou uvedenou v rozkladu, že Ministerstvo vnitra chybně aplikovalo ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství, vyžadující beztrestnost žadatelů. V této souvislosti odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém prvoinstanční správní orgán jednoznačně konstatoval, že žadatel výše uvedenou zákonnou podmínku splňuje, když tuto skutečnost ověřil na základě výpisu z rejstříku trestů ze dne 29.11.2012.

Ve vztahu ke skutkovým zjištěním týkajících se trestního řízení vedeného proti žadateli na území Spolkové republiky Německo, ministr vnitra nepopírá, že prvoinstanční správní orgán přihlédl při rozhodování k uvedené skutečnosti a plně v této věci odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že Ministerstvo vnitra nemůže tato zjištění pominout, když podle ustanovení § 2 odst. 4 a § 50 odst. 3 správního řádu je v řízení o udělení státního občanství České republiky povinno postupovat tak, aby byl chráněn veřejný zájem a za tímto účelem zjistit všechny důležité okolnosti. Potrestání žadatele ve Spolkové republice Německo pro delikvenci spojenou s drogovou kriminalitou muselo Ministerstvo vnitra vyhodnotit jako okolnost, která je ve vztahu k ochraně veřejného zájmu podstatná.

Ministr vnitra opakovaně zdůrazňuje, že obchod s návykovými látkami je natolik závažné protiprávní jednání, že ačkoliv se této činnosti žadatel dopustil v zahraničí, je třeba tento poznatek o jeho chování zohlednit i při posuzování ochrany veřejného zájmu v České republice, a to i za situace, kdy žadatel splňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona o státním občanství.

Z podaného rozkladu pak není ani jasné, v čem konkrétním žadatel shledal chybnou aplikaci ustanovení § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství (výše uvedené ustanovení obsahuje podmínku pro udělení státního občanství, jež po žadatelích vyžaduje, aby plnili povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že Ministerstvo vnitra shledalo nesplnění výše uvedené podmínky z důvodu porušení povinností stanovených žadateli zákonem č. 326/2009 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

Ministerstvem vnitra byla žadateli zároveň poskytnuta v souladu se správním řádem možnost se k porušení této povinnosti vyjádřit. V napadeném rozhodnutí pak Ministerstvo vnitra dále odůvodnilo, proč nemohlo v případě žadatele plně ověřit, a to z důvodu jeho nesoučinnosti, zda si plnil tu část podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství, která vyžaduje plnění povinností na úseku veřejného zdravotního pojištění. Ministerstvo vnitra nejenže uvedlo na základě jakých skutečností shledalo nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství žadatelem, ale vyrovnalo se i s případným prominutím splnění této podmínky, resp. zdůvodnilo, na základě jakých důvodů k prominutí této podmínky podle ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství nepřikročilo. V napadeném rozhodnutí tak ministr vnitra neshledal věcné či právní pochybení ohledně posouzení splnění výše citované zákonné podmínky.

V.

Zákon o státním občanství umožňuje v případech hodných zvláštního zřetele prominout podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona o státním občanství. Ministr vnitra konstatuje, že v souladu s výše uvedeným neshledal důvody pro její prominutí ve smyslu ustanovení § 11 odst. 4 zákona o státním občanství, a proto se ztotožnil s rozhodnutím Ministerstva vnitra, kterým byla žádost zamítnuta. Zároveň zdůrazňuje, že na prominutí splnění kterékoliv podmínky, respektive na udělení státního občanství České republiky, není právní nárok. V uvedené souvislosti odkazuje ministr vnitra na usnesení Ústavního soudu č.j.: IV. ÚS 586/99 ze dne 8.3.2000, kdy Ústavní soud judikoval, že „v případech, kdy státoobčanský vztah nevzniká ex lege (ze zákona), ale na základě rozhodnutí příslušného orgánu státu, má stát nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě občanství udělí, a pokud tak neučiní, neporušuje tím žádné právo zaručené ústavou, ústavními zákony, ani mezinárodní smlouvou ve smyslu čl. 10 Ústavy. Takový postup není rozporný ani s Evropskou úmluvou o státním občanství“. Uvedenou tezi pak Ústavní soud dále rozpracoval ve svém usnesení č.j.: II. Ús 624/06 ze dne 17.5.2007, ve kterém přímo konstatoval, že „není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí.“

Na základě výše uvedených skutečností ministr vnitra na návrh rozkladové komise rozhodl o zamítnutí rozkladu.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí se podle ustanovení § 91 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 152 odst. 4 správního řádu nelze odvolat.

ministr vnitra

